

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arquebisbe electe de Sevilla i
Administrador diocesà de Terrassa

A reveure

Avui que celebrem la festa del Corpus podem dir que amb aquest escrit ha arribat l'hora dels adéus. Permeteu-me fer una mica d'història recent. El papa sant Joan Pau II va erigir la nova diòcesi de Terrassa el dimarts dia 15 de juny de 2004. A la vegada, va proveir d'un bisbe la nova diòcesi tot determinant que la seu episcopal s'establís a la ciutat de Terrassa i elevat al grau d'església catedral el temple del Sant Esperit de la mateixa ciutat. Sempre hem recordat que la butlla parla de la creació d'una nova diòcesi, tot i que la demarcació territorial de la diòcesi de Terrassa coincideix en gran part amb la demarcació de l'antiga diòcesi d'Ègara, de la qual ens sentim hereus i, d'alguna manera, continuadors.

El diumenge 25 de juliol de 2004 vaig iniciar el ministeri episcopal com a primer bisbe en una cerimònia de gran profunditat sacramental, eclesial i també històrica, per a mi i per a tots els diocesans. Recordo que l'homília va començar amb una cita de l'Evangeli de sant Lluc: «Entre vosaltres estic com el qui serveix» (22,27). Em vaig referir també a quatre prioritats per a la nostra futura acció pastoral: la nova evangelització, adaptada a les condicions del nostre temps; la dedicació prioritària als més necessitats, als pobres i marginats; l'atenció als preveres, als diaques i al Seminari, veritable cor de la diòcesi; per últim, els joves, futur de l'Església i de la societat.

Vaig recordar el meu lema episcopal, «Rema mar endins», un text evangèlic adient en el moment d'iniciar la nova singladura. Començava una etapa nova en la qual, per

Presa de possessió de la nova diòcesi de Terrassa, 25 de juliol de 2004

damunt de tot, hauríem de calar les xarxes en el nom del Senyor. La confiança en el Senyor m'asseravena, i també la confiança en els diocesans, el seu recolzament, la seva col·laboració i sobretot la seva pregària, m'encoratjaven per endinsar-me en el mar de l'acció pastoral tot iniciant una nova diòcesi.

Disset anys després, el Sant Pare Francesc m'ha nomenat arquebisbe de Sevilla. Ha arribat, doncs, l'hora del comiat. Han estat uns anys d'una gran intensitat i puc dir que han passat ben de pressa. Al llarg d'aquest temps hem anat construint i consolidant la diòcesi entre tots: laics i laiques, membres de la vida consagrada, diaques, preveres, bisbes. Certament ha estat un repte apassionant i una tasca fructífera portada a terme en comunió i corresponsabilitat, fent camí junts, en sinodalitat, com ens insisteix el Sant Pare. Avui dono gràcies a Déu per tots els dons rebuts, i dono gràcies als diocesans per tot el que he rebut i après d'ells en tots aquests anys.

Des del primer moment d'aquesta història hem procurat dinamitzar la vida de la comunitat diocesana, de les parròquies, de les comunitats, dels moviments i realitats eclesials. La visita pastoral ha estat un moment privilegiat d'encontre amb les persones concretes, amb els grups, amb les diferents comunitats, una ocasió ben adient per renovar la comunió, per invitar tots els fidels a la renovació de la pròpia vida de fe i també a una acció apostòlica més intensa; una oportunitat magnífica per dialogar i compartir. Per agrair-los el treball, i també per animar-los i consolar-los davant les dificultats i els obstacles.

A la vegada ha esdevingut una oportunitat per comprovar que, gràcies a Déu, hi ha molta vitalitat en els diferents àmbits de la diòcesi, molta més del que hom pot imaginar i de la que es coneix. Persones de tota condició entregades a Déu i als germans, en totes les estructures i àmbits de la nostra societat, presents en tots els racons, oferint un exemple admirable en la seva fidelitat i amor, en la seva dedicació i alegria, des del servei discret i eficaç, com el ferment dins la massa, com els fonaments que sostenen els grans edificis.

El Senyor ens ha acompanyat sempre en els nostres treballs. Continueu, doncs, calant les xarxes sota el guiatge de Maria, Mare de Déu de la Salut, que congrega la família diocesana en la concòrdia i en la unitat, i que avui ens impulsa a cantar amb el salmista: «És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem». A reveure a tots vosaltres!

ENTREVISTA

Optimisme i comunitat

AINA SERRA

L'Aina i l'Oriol han viatjat recentment a Tororo (Uganda) per conèixer la tasca que està desenvolupant el P. Sergi d'Assís Gelpí, osb, en un monestir benedictí. Van comprovar que en aquest país africà hi ha nombroses famílies que tenen moltes dificultats per tirar endavant el seu projecte de vida. Amb el P. Sergi d'Assís han iniciat un projecte per ajudar a cobrir les necessitats bàsiques més urgents (<https://protororo.wordpress.com>). L'Aina Serra és periodista i dirigeix una agència de comunicació amb mirada social.

Què us heu trobat a Tororo?

Hem tingut l'oportunitat d'endinsar-nos en el dia a dia del P. Sergi d'Assís al territori i al monestir on viu. És molt comovedor conèixer un país des de la proximitat de la gent que hi viu: dinar amb famílies, participar en les activitats dels novicis o conèixer professorat, joves i metges de l'institut de formació professional i l'hospital que gestiona la comunitat de monjos.

Què destacades de l'experiència?

Ens ha frapat especialment un viure emmarcat en el present. El temps, l'expectativa, l'alegria, la supervivència, la fe... prenen formes molt diferents en un país on la mitjana d'edat no arriba als 16 anys. D'una banda, amb la limitació que això suposa, les famílies tenen molt pocs recursos per construir el projecte de vida; de l'altra, la capacitat d'emprendre i viure amb alegria, per sobreviure cada dia.

Què exportaríeu d'aquella realitat?

La importància de viure des de l'optimisme i la comunitat. Els serveis públics i l'ajuda mútua són un bé de gran valor i la seva absència suposa desigualtats que impacten en el dia a dia de moltes persones. Estem convençuts que la justícia social depèn dels gestos quotidians de tots i cadascun de nosaltres. Per això, volem recollir fons per cobrir necessitats bàsiques de la comunitat: dues operacions quirúrgiques a nens i una provisió de fons per endegar un projecte de microcrèdits socials.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

A les vostres mans

S'apropa als noranta anys. Ha estat un home treballador, lliurat a la missió encomanada amb passió. Ha superat moltes dificultats i mai ha defugit les seves responsabilitats. La vellesa li ha comportat dificultats a les articulacions i problemes de mobilitat, malgrat els seus esforços per superar-ho o alleugerir-ho. Ha passat per diverses operacions quirúrgiques. Abans de cada operació, una mateixa actitud: «Déu és Déu d'amor i ens demana que ens posem confiadament a les seves mans. Som en mans de Déu. Deixem-nos conduir. Ens ho ha dit Jesús. Ho recull l'Evangeli: "Jesús va cridar amb tota la força: Pare, a les teves mans confio el meu esperit" (Lc 23,46).»

El dolor de la malaltia i el sofriment sempre han estat i són un escull en la vida de les persones, també en la vida dels creients. Es viu una situació, un estat d'ànim en què la persona experimenta la pròpia limitació i finitud. Determinades malalties i les situacions que se'n deriven fan pensar en la mort. «El cor em palpita, les forces m'abandonen, / s'apaga la llum dels meus ulls. [...] Senyor, en tu poso l'esperança; / no em

deixaràs sense resposta, Senyor, Déu meu. [...] No m'abandonis, Senyor; / Déu meu, no t'allunyis de mi. Vine de pressa a ajudar-me, Senyor meu, salvador meu» (Sl 38,11. 16.22-23). És ben humà i, en aquests moments, és quan cal sentir-se en mans de Déu i escoltar la seva veu en el silenci sincer i confiat: «Jo, el Senyor, us guaireixo» (Ex 15,26). Sempre som en mans de Déu. És per això que en aquestes circumstàncies, en aquesta hora, l'ancià amb problemes de mobilitat repetia una i altra vegada. «A les vostres mans, Senyor». Confiadament en les seves mans. Crist, en la seva vida pública, manifesta el seu amor i la seva dedicació als malalts. Els seus deixebles, l'Església, han continuat aquesta acció acollidora material i espiritual dels qui sofreixen malaltia en el cos i en l'esperit.

Superades les operacions que li han retornat part de la mobilitat, no sense entrebancs, l'ancià, sostingut dempeus per les croses i per la seva confiança en el Senyor, en la seva pregària segueix dient a Déu Pare: «A les vostres mans, Senyor». Si ho sent, no li costa dir-ho.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Venite Adoremus

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El Papa se conmovió al recibir una fotocopia de un registro de los años 50 con su nombre y un número, donde constaba que Jorge Mario Bergoglio fue un adorador nocturno de la basílica del Santísimo Sacramento en Buenos Aires. El recuerdo del *Venite adoremus* al despertarse, las celebraciones eucarísticas, la compañía de su hermano Óscar y de un vecino del barrio... «me emocionó», afirma el Papa. Allí escuchó la frase que le despertaba y nunca olvidó: «*Venite adoremus.*»

Hoy, le oímos exclamar: «Que nuestra vida sea como la lámpara encendida junto al sagrario, que se consume en la alabanza a Dios y el servicio a los hermanos, siendo testigos alegres de su presencia en medio del mundo» (17.03.2021).

Vida entregada: en alabanza a Dios, el sumo bien; en el servicio a los hermanos, especialmente en los más necesitados; testimonios alegres de la presencia de Dios.

«En el campo infinito de la santidad, el único Dios, Trinidad de amor, hace florecer la variedad de los testigos: todos iguales por dignidad, pero también únicos en la belleza que el Espíritu ha querido que se irradiase en cada uno de aquellos que la misericordia de Dios ha hecho hijos suyos.»

Con María, Madre y modelo, elevamos nuestras manos y nuestras voces al exclamar *Magnificat*, alma mía, al Señor. Que ella nos ayude a ser alabanza, servidoras y testigos alegres. Nuestra vida sea un *Venite Adoremus*, en nuestro cotidiano vivir.

Lectures de la missa diària i santoral

7. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16].

Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·liope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19].

Sant Efreim (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dijous [2Co 3,15-4,1,3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26].

Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Divendres [Os 11,3-4.8c-9 / Sl: Is 12 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19, 31-37].

El Sagrat Cor de Jesús. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51].

L'Immaculat Cor de Maria. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. ■ † Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.)

[Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev. sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

EL COS I LA SANG DE CRIST

COMENTARI

Lectura el llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor».

Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolassin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

Lectura del libro del Éxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su "tienda" es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí».

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.

«Això és el meu cos. Això és la meva sang»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Dijous Sant, amb el gest de rentar els peus que ens presenta l'evangelista Joan, ens fixàvem en el significat profund de l'Eucaristia: Jesús és el servent dels seus, i el seu servei és el de donar la vida per nosaltres. Avui, dia del Corpus, rellegim la institució de l'Eucaristia, com a sagrament de la nova Aliança en la seva sang.

L'evangelista Marc ens situa dins del context de la festa de la Pasqua a la ciutat de Jerusalem on Jesús acaba d'arribar. Un deixeble anònim li ha ofert una sala gran on celebrar el sopar pasqual amb els deixebles que l'acompanyen des de Galilea.

Durant el sopar jueu, el cap de taula pren el pa i una copa de vi, beneix Déu pel seu do, fruit de la terra i de la vinya. I a continuació, es recorda la sortida d'Egipte, el pas del mar Roig i la travessa del desert camí de la terra promesa. Mentrestant, es resen salms i es canten himnes en una litúrgia familiar i entranyable.

Jesús fa de cap de família dels seus deixebles i, enmig del sopar, no es conforma a beneir Déu amb el pa i el vi i recordar els fets de l'Èxode, sinó que s'identifica amb el que diu i fa. El pa partit i repartit és el seu cos, el vi compartit és la seva sang. Jesús, que ha multiplicat el pa per nodrir la multitud famolenca, ara es dona ell mateix com a aliment. I convida a prendre'l, és a dir, a fer-lo nostre. Jesús, en el discurs del Pa de vida, ens invitarà a menjar la seva carn (Jn 6,54-58) amb un sentit gairebé físic, per accentuar aquesta acció que estem convidats a fer.

La sang vessada recorda la dels sacrificis dels animals sobre l'altar del Temple de Jerusalem. Així com aquesta sang d'animals és vessada a favor del perdó dels oferents, la sang de Jesús sobre la creu serà vessada a favor d'una multitud de deixebles (la traducció litúrgica actual diu *tots els homes*, en canvi, el text grec original parla de *molts*). Se sobreentén que es vessa a favor del perdó de tots aquells que creuen en Jesús i el segueixen. El text especifica que és la sang de l'Aliança, en referència directa a la sang de l'Aliança del Sinai (Ex 24) que, vessada sobre l'altar i sobre el document de l'Aliança, va establir un pacte perpetu entre Déu i el poble. L'Aliança de què parla Jesús serà el pacte entre Déu i el nou poble que inaugura la comunitat de deixebles de Jesús aplegada amb ell per celebrar la Pasqua.

L'Eucaristia és el sagrament del Cos i de la Sang de Crist, el memorial de la nova Aliança, l'anticipació del vi novell del gran banquet del Regne de Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Dissabte 12 de juny, a les 11 h. A la Catedral Metropolitana de Sevilla pren possessió com a arquebisbe d'aquella arxidiòcesi.

Notícies

Escola de Pregària de Joves. El divendres 21 de maig, Mons. Saiz Meneses presidí l'Escola de Pregària per a Joves al Monestir de Sant Cugat del Vallès. Era la darrera Escola de Pregària i els joves van agrair-li l'atenció a la pastoral de joventut.

Celebració del Rocío a Catalunya. El diumenge 23 de maig, Mons. Saiz Me-

La diòcesi de Terrassa s'acomiada de Mons. Saiz Meneses. El diumenge 30 de maig, a les 18 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la Missa a la Catedral de Terrassa en acció de gràcies pels seus 17 anys com a primer bisbe de la diòcesi. En acabar la celebració, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, li adreçà la felicitació pel nomenament com a arquebisbe de Sevilla i d'agraïment pel seu ministeri a la diòcesi de Terrassa. Dos seminaristes li feren entrega dels regals de la diòcesi: Una creu pectoral i una fotografia amb els seminaristes del Seminari diocesà. Els assistents el saludaren en acabar la celebració.

neses presidí la Missa de Pentecosta a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu de la celebració del Rocío a Catalunya.

Confirmacions a Sant Francesc de Sabadell. El diumenge 23 de maig, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, celebrà la Missa a la parròquia de Sant Francesc d'Assís de Sabadell i confirmà 4 joves.

Renovació del Vot de poble a Sant Marçal. El dilluns 24 de maig, dilluns de la segona Pasqua, el poble de Montseny va renovar el Vot a Sant Marçal,

emès amb motiu de la pesta de l'any 1348. Presidí la celebració Mn. Fidel Catalán, vicari general.

Comiat telemàtic de les comunitats religioses. El dimarts 25 de maig, Mons. Saiz Meneses va mantenir una troba-

da telemàtica amb les comunitats religioses de la diòcesi. La delegada episcopal agrai la seva dedicació i l'acompanyament de la vida consagrada.

Trobada amb les Escoles diocesanes i parroquials. El dimecres 26 de maig, Mons. Saiz Meneses es reuní amb els directors i professors de les Escoles diocesanes i parroquials que formen la Fundació Escola i Vida a l'escola Mare de Déu de la Salut, a Sabadell.

Agenda

Celebració del Corpus Christi. Aquest diumenge, a les parròquies de la diòcesi se celebra la festa del Corpus Christi. A la Catedral, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, presideix la celebració de l'Eucaristia a les 7 de la tarda. Seguidament es farà la processó amb el Santíssim Sagrament a l'interior del temple i beneirà la ciutat des de l'atri. Des d'ahir a la tarda s'han pogut visitar les catifes florals que diversos grups han preparat a les capelles laterals.

REMAD MAR ADENTRO

Hasta la vista

Hoy que celebramos la fiesta del Corpus podemos decir con esta carta que ha llegado la hora de decir adiós. Permitidme que haga un poco de historia reciente. El papa san Juan Pablo II erigió la nueva diócesis de Terrassa el martes 15 de junio de 2004. Al mismo tiempo nombró un obispo para la nueva diócesis determinando que la sede episcopal se estableciera en la ciudad de Terrassa y elevando al grado de iglesia catedral el templo del Santo Espíritu de la misma ciudad. Siempre hemos recordado que la bula habla de creación de una nueva diócesis, si bien la demarcación territorial de la diócesis de Terrassa coincide en gran parte con la demarcación de la antigua diócesis de Égara, de la que nos sentimos herederos y, en cierta manera, continuadores.

El domingo 25 de julio de 2004 inicié el ministerio episcopal como primer obispo en una ceremonia de gran profundidad sacramental, eclesial y también histórica, para mí y para todos los diocesanos. Re-

uerdo que la homilía empezó con una cita del Evangelio de san Lucas: «Yo estoy entre vosotros como el que sirve» (22,27). También me referí a cuatro prioridades para nuestra futura acción pastoral: la nueva evangelización, adaptada a las condiciones de nuestro tiempo; la dedicación prioritaria a los más necesitados, a los pobres y marginados; la atención a los sacerdotes, a los diáconos y al Seminario, verdadero corazón de la diócesis; por último, los jóvenes, futuro de la Iglesia y de la sociedad.

Recordé mi lema episcopal, «Remad mar adentro», un texto evangélico adecuado en el momento de iniciar una nueva singladura. Empezaba una nueva etapa en la que sobretodo deberíamos echar las redes en el nombre del Señor. La confianza en el Señor me serenaba, y también la confianza en los diocesanos, su apoyo, su colaboración y sobre todo su oración me animaban para adentrarme en el mar de la acción pastoral al iniciar una nueva diócesis.

† **JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES**
Arzobispo electo de Sevilla y
Administrador diocesano de Terrassa

Diecisiete años después, el Santo Padre Francisco me ha nombrado arzobispo de Sevilla. Ha llegado, pues, la hora de despedirnos. Han sido unos años de una gran intensidad y puedo decir que han pasado vertiginosamente. A lo largo de este tiempo hemos ido construyendo y consolidando la diócesis entre todos: laicos y laicas, miembros de la vida consagrada, diáconos, presbíteros, obispos. Ha sido ciertamente un reto apasionante y una tarea fructífera llevada a término en comunión y corresponsabilidad, caminando juntos, en sinodalidad, como nos lo insiste el Santo Padre. Hoy doy gracias a Dios por todos los dones recibidos, y doy gracias a los diocesanos por todo cuanto he recibido y aprendido de ellos durante todos estos años.

Desde el primer momento de esta historia hemos procurado dinamizar la vida de la comunidad diocesana, de las parroquias, de las comunidades, de los movimientos y realidades eclesiales. La visita pastoral ha sido un momento privilegiado de encuentro con las personas concretas, con los grupos, con las distintas comunidades, una ocasión propicia para renovar la

comunión, para invitar a todos los fieles a la renovación de la propia vida de fe y también a una acción apostólica más intensa; una oportunidad magnífica para dialogar y compartir. Para agradecerles el trabajo, y también para animarles y consolarles ante las dificultades y los obstáculos.

A la vez ha sido una oportunidad para comprobar que, a Dios gracias, hay mucha vitalidad en los diferentes ámbitos de la diócesis, mucha más que la que uno puede imaginarse y que la que es conocida. Personas de toda condición, entregadas a Dios y a los hermanos, en todas las estructuras y ámbitos de nuestra sociedad, presentes en todos los rincones, ofreciendo un ejemplo admirable en su fidelidad y amor, en su dedicación y alegría, desde el servicio discreto y eficaz, como el fermento dentro de la masa, como los fundamentos que sostienen los grandes edificios.

El Señor nos ha acompañado siempre en nuestros trabajos. Continúad, pues, echando las redes bajo la guía de María, Virgen de la Salud, que congrega la familia diocesana en la concordia y en la unidad, y que hoy nos impulsa a cantar con el salmista: «Es magnífico lo que el Señor hace en favor nuestro, con qué gozo lo celebramos». ¡Hasta la vista a todos vosotros!